

Казка про красуню і злу бабу

Українська казка

У гаю стояла хатка. Там жили чоловік і жінка, та в них не було дітей. Так бог дав їм дочку. От вона й росте. А царевич у той час приїхав на охоту, та й посилає свого парубка: «Піди, будь ласкав, у хату попроси води».

Прийшов той парубок води просить, аж там дитина плаче, а Перли так і сипляться з очей. Мати забавила — сміється, так усякі квітки цвітуть. Той парубок вийшов та й каже:

— Отам, царевичу, я бачив дитину! Як плаче — перли сипляться, а як сміється — так усякі квітки цвітуть.

Той царевич пішов у хату, так нарощне й дражнить тую дитину, щоб плакала. Плаче, а перли так і сипляться. Він просить жінку, щоб забавила. Як же засміється, так і бачить царевич, що всякі квітки цвітуть.

Ото та дівчина росте, а царевич усе заїжджає, як на охоту приїде. От вона й виросла. Царевич і просить оддати за нього дочку. А вона вже вишиває рушники орлами.

А цар каже:

— Де ж таки тобі, сину, та мужичку брати!

Тоді царевич як узяв той рушник, що вона вишила, та повіз до батька, так цар аж руками сплеснув.

— Женись,— каже,— синку, женись!

От він і оженився. Та везе додому, а з ним — баба, а в баби дочка. От, їдучи, царевич устав щось то там устрелить, а баба познімала з молодої все, повиколоувала їй очі, та й упхнула її в яму, а свою дочку в її одяг прибрала, так царевич і повіз замість молодої, не пізнав.

А коло тієї ями та нехворощі багато росло, так якийсь дід прийшов нехворощ рвати. Дивиться — дівка сидить у ямі і перед нею така купа перлів, що вона, сидючи, наплакала, а очей нема.

— Візьми,— каже,— мене, дідусю, і оце намистечко забери.

От дід її взяв і намистечко забрав та й привів додому.

У діда дітей немає, а баба є. Вона, та дівчина, каже:

— Забери, дідусю, оце намистечко в торбинку та понеси у місто продай, та як зустріне тебе баба якась, то ти їй не продавай, а скажи: «Оддай те, що в тебе є».

От він поніс і стрів ту бабу.

Баба каже:

— Продай намисто!

— Купи.

— А що за нього?

— Дай те, що в тебе є.

Вона йому й дала одне око.

Тоді та дівка й почала вишивати з одним оком рушник. Ізнов дід поніс намисто.

Баба знов:

— Продай намисто, діду!

— Купи.

— Що за нього?

— Дай те, що в тебе є.

Вона й друге око віддала.

Дівка тоді ще й краще почала вишивати.

Дід і каже:

— От у царя обід.

А дівка йому:

— Іди, дідусю, на обід та візьми глечичок та й мені попроси юшки.

Та й почепила дідові вишитий рушник на шию.

Як побачив царевич у діда на шії рушник:

— Звідки ви, діду?

— Я там, царевичу, з хутора, та в мене там і дівчина проживає, так дай, будь ласка, і їй чогонебудь у цей глечичок.

— А рушник, діду, де ти взяв?

— Да це я в ямі дівку знайшов, так оце вона й вишиває.

А царевич уже пізнав по вишиванню. Тоді наказав зараз віз запрягти, поїхав та й пізнав її. «Це ж вона, це ж вона!» А тую бабину дочку випровадив свиней напувать.

Оце ж і вся казка. Живуть вони і хліб жують, і постолом добро возять.